

bývalý zaměstnanec žalované a jako začátečník ve značné míře hmotně poškozen; když pak žalovaná mimo onu sebeobranu, k níž však oprávnění nelze jí přiznati, nemůže uvést, že by k oné akci byla bývala nucena zvláštními okolnostmi, pak by nesešlo ani tolik na tom, byl-li obsah jejího letáku pravdivý. Ale nad to nižší soudy správně obsah oběžníku posoudily v tom smyslu, že pravdivost jeho udání ohledně zkušeností žalobcových ve výrobě nelze uznati; při tom nesejde na tom, jak si žalovaná obsah oběžníku vykládá, anebo jak si jeho smysl představovala, nýbrž rozhodným je, jak oběžník ten mezi zákazníky mohl býti vykládán a jak jej vyložily oba nižší soudy. Žalobce ovšem nedokázal, že skutečně utrpěl hmotnou škodu; toho však není potřeba, protože stačí možnost takové majetkové škody, která však je povahou věci doložena. Okolnosti, k nimž nižší soudy správně poukázaly, odůvodňují co do důvodů dostatečně také výrok nižších soudů, v němž přiznán byl žalobci nárok na odškodné ve smyslu § 16 odstavec 4 zákona proti nekalé soutěži. Ani kdyby se byl žalobce svým oběžníkem skutečně provinil proti tomuto zákonu, nemohlo by to ospravedlniti jednání žalované, kterým by jemů způsobila osobní příkoří, a nemůže žalovaná právem tvrditi, že si žalovaný onen nepříjemný pocit, který nepřímou samauznává, sám způsobil, protože prý žalovanou vyprovokoval k odvetě.

Čís. 14615.

Případ neplatnosti směnečného závazku.

Bylo-li podkladem vydání směnky právní jednání neplatné podle předpisu § 1 b) zákona ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. z., nevznikl mezi stranami platný závazek směnečný.

(Rozh. ze dne 11. října 1935, Rv I 1794/35.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný (manžel žalobkyně), že zažalovaná směnka jest neplatná, poněvadž ji vůči žalobkyni akceptoval jako potvrzení o zápůjčce, kterou mu žalobkyně poskytla. Smlovy o zápůjčkách mezi manželi potřebují k platnosti notářského spisu. Směnka byla vystavena na žádost žalobkyně dlouho po poskytnutí této zápůjčky a sice pouze k tomu účelu, aby v případě smrti žalobkyně její dcera měla v rukou nějakou listinu o pohledávce ze zápůjčky. Směnka byla žalobkyni předána jako bianco směnka pouze ke krytí. **P r v ý s o u d** směnečný platební příkaz zrušil. **D ů v o d y:** Podkladem zažalované směnky, jakož i ostatních smenek byla zápůjčka, poskytnutá žalobkyní (manželkou žalovaného) žalovanému. Účelem vydání smenek bylo, by žalobkyně měla pro případ rozvodu v rukách nějakou listinu o tom, že žalovanému dala spornou částku zápůjčkou, případně, by měla proti dceři z prvního manželství pro případ úmrtí žalovaného nějaké zajištění. Podkladem směnky je tudíž potvrzení v zápůjčce a uznání dluhu mezi manžely. Pro nedostatek notářského spisu ve smyslu zákona ze dne 5. července 1871 čís. 76 ř. z. je zažalovaná směnka bezúčinná. **O d v o l a c í s o u d** potvrdil rozsudek prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Účelem zažalované směnky bylo, aby žalobkyně měla v případě rozvodu manželství něco v ruce, a v případě úmrtí žalovaného, aby měla zajištění proti dceři žalovaného z prvního manželství. Žalobkyně nedbá těchto zjištění, nýbrž snaží se z časového rozpětí mezi vyplacením zápůjčky a podepsáním směnky dovoditi, že vystavení směnky pravděpodobněji mělo sloužiti zajištění nároku z obohacení, ježto strany, byvše mezi tím poučeny, patrně poznaly, že smlouva zápůjčková je neplatná. Jde tu tedy o pouhé domněnky bez věcného podkladu. Vychází-li se ze svrchu uvedeného skutkového zjištění, je jedině možný úsudek, že právním jednáním, tvořícím podklad vydání směnky, byla zápůjčka, po případě uznání dluhu ze zápůjčky, tedy právní jednání neplatné podle § 1 lit. b) zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. z. Z tohoto neplatného právního jednání nemohl však v poměru obou stran vzejítí platný závazek směnečný (rozh. čís. 10099 sb. n. s.).

Čís. 14616.

Důsledky §§ 284—290 zák. čís. 76/27, hledíc k předpisům dvorských dekretů ze dne 18. září 1786 čís. 577 lit. c) sb. j. z. a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. j. z., dále § 38 lit. c) knih. zák.

(Rozh. ze dne 11. října 1935, R II 392/35.)

P r v ý s o u d povolil podle dvorských dekretů ze dne 18. září 1786 čís. 577 c) a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. j. z. na žádost Zemského výběrčího úřadu, oddělení pro dávku z přírůstku hodnoty v B., zajišťovací exekuci záznamem práva zástavního na nemovitosti, koupené Annou K. od manželů K. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Exekuční zajištění daní a veřejných dávek ve smyslu dvorských dekretů ze dne 18. září 1786 čís. 577 lit. c) sb. z. s. a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s. a § 38 lit. c) knih. zák. lze povolit exekuci zajišťovací na pouhý návrh správního úřadu, avšak podle ustanovení čl. III 2. odst. uvozovacího zákona k exekučnímu řádu jest při povolování a výkonu exekuce k zajištění takových nároků a pohledávek šetřiti předpisů exekučního řádu. Jest tedy dbáti i ustanovení § 54 čís. 2 a 3 ex. ř., podle něhož návrh musí obsahovati nejen určitý nárok, exekuční prostředky a části majetku, na něž exekuce má býti vedena, nýbrž má se i udati vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud exekuci povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Podle § 37 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n. a § 37 prov. nař. čís. 143/22 sb. z. a n. a § 13/III dodatku pravidel platí dávku z přírůstku hodnoty zcizitel nemovitosti a nabyvatel ručí jen při nedobytnosti dávky na zciziteli, čímž tedy vzniká pohledávka proti nabyvateli teprve nedobytností u zcizitele. V exekučním návrhu nebylo prokázáno ničím, že by dávka z přírůstku hodnoty u prodávatelů Michala a Marie K. byla nedobytnou a že v důsledku toho nastupuje ručení strany povinné jako kupitelky nemovitosti, a že tím vznikla pohledávka povinné strany. Naopak z lustra